

стира ржце къмъ него, притисва главата си до гърдитѣ му, повдига горещи устни къмъ неговитѣ. Куманската ѝ кръвь гори въ дивъ, безуменъ копнежъ. Смутенъ и замаянъ, императорътъ свежда чело и обгръща съ силни ржце раменетѣ ѝ, устнитѣ му докосватъ нейнитѣ... Но изведнажъ съ бързо движение той я отблъсва отъ себе си и изчезва по пътеката. Високата му снага бързо се стопява въ мрака. Стѣпкитѣ му отекуватъ по плочитѣ на двора, следъ това бавно заглъхватъ.

Целгуба стои неподвижно на мѣстото си. Гнѣвъ и радостъ едновременно я каратъ леко да потръпне. Тя пада на колѣне, и забравила за новата си вѣра, дига ржце къмъ небето, безмълвно отправя благодарностъ къмъ боговетѣ си. Той я обича! Той я обича!.. Ахъ, тя ще му помогне да избѣга, ще накара куманитѣ да напуснатъ Калояна и да минатъ на страната на латинитѣ, съ помощта на брата си Иона тя ще успѣе да преведе императора живъ и здравъ до Константиноградъ, тя самата ще избѣга съ него, ще го придружава навсѣкжде...

Въ Визансъ, въ Фландрия, на края на свѣта...

Само да изличи тѣгата отъ хубавитѣ му скръбни очи, само да бѣде винаги при него... Да спаси и него, и себе си отъ мрачната неволя на този затворъ... Тамъ, далечъ, на свобода, на просторъ... Да прекаратъ живота си въ пѣсни, въ слънце, съ волна радостъ...

ГЛАВА XXVI.

Малко следъ като Целгуба се прибира въ покоитѣ си, отъ главната кула затрѣбиха, въ двора нахлуха конници, и съ неизказанъ ужасъ царицата узна, че Калоянъ ненадѣйно се е върналъ. Ами ако си бѣше дошелъ малко по-рано? Тя изтрѣпна. Какво щѣше да се случи? Тя знаеше много добре, че Калоянъ никога нѣма да прости. Макаръ, че на видъ той малко се грижеше за нея, но никога той нѣмаше да остави да мамятъ довѣрието му. Колко ли страшенъ би билъ гнѣвътъ му?

Дали не бѣ узналъ нѣщо? Защо се връщаше тъй рано?